

majitelům domů, aby chodníky před jejich domy čistili a sypali, avšak toto ustanovení polic. řádu majitelé domů nevykonávali, nýbrž je vykonávala obec a sama také nad výkonem dohlížela. Za škody způsobené opominutím výkonu silniční policie v tomto směru nebo opominutím dozoru je, pokud se týče veřejného statku, pouze obec zodpovědna. Žalované nelze nějakou nedbalost k vině přičísti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Podle § 23 policejního řádu města J. ze dne 26. listopadu 1926 jest každý vlastník, správce neb nájemce domu povinen dáti chodník nebo podloubí před svým domem podle potřeby čistě zamést, v době zimní sníh odstraniti, v případě náledí pak pískem nebo popelem posypati, v létě za velkého vedra kropiti a za deštivého počasí od bláta očistiti. Nařízení toto bylo vydáno v mezích platných zákonů obcí jako veřejnoprávním orgánem při výkonu místní policie podle § 35 obecního zřízení zemského, a jest pro všechny osoby jím dotčené závazné. Formální platnost policejního nařízení byla nižšími soudy správně posouzena a nebyla žalovanou stranou v odpor vzata. Okolnost, že též obec J. i po vydání policejního nařízení ze dne 26. listopadu 1926 dává posypávati chodníky ve městě, nezbavila žalovanou povinností, uložených jí dotčeným policejním řádem, ježto nebylo zjištěno, že se tak stalo na základě platného usnesení obecního zastupitelstva, jímž mělo dřívější policejní nařízení ze dne 26. listopadu 1926 pozbyti účinnosti. Že nelze činiti rozdíl mezi chodníky do obecní správy výslovně převzatými a nepřevzatými, vyplývá z jasného doslovu § 23 zmíněného policejního nařízení, jenž jedná o »chodníku a podloubí před domy« zcela povšechně; nesejde ani na tom, že chodník před domem žalované p. č. 1392 jest statkem veřejným. Byla tudíž žalovaná povinna starati se o to, a dohlížeti bedlivě, aby za náledí byl chodník před jejím domem pískem neb popelem řádně posypán, a nedbala-li této povinnosti, jest v zásadě práva ze škody tím způsobené. Odvolací soud neučinil však přesné zjištění o místu, na němž žalobkyně upadla, ani o tom, byl-li chodník v době úrazu žalobkynina řádně posypán, či nikoli. Věc tedy není zralá pro rozhodnutí soudem odvolacím.

Čís. 14 379.

Vlastník movité věci, jež byla bez jeho svolení zastavena osobou, jíž věc svěřil, nemá práva nedopouštějícího výkon exekuce zabavením této věci, jíž bezelstný zástavní věřitel realizuje své smluvní zástavní právo.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv I 884/35.)

Opačně: sb. n. s. civ. čís. 13280.

Žalobkyně (pozůstalost po ní) svěřila a dala do užívání motorové kolo, jehož byla vlastníci, Vilému P-ovi. K zajištění pohledávky žalova-

ného dal Vilém P. žalovanému do zástavy svěřené mu motorové kolo, a neřekl při tom žalovanému, že kolo to mu nepatří. Když Vilém P. žalovanému nezaplátil, vedl tento proti němu na základě rozsudku, vydaného na zaplacení oné pohledávky, exekuci, při níž zabavil i motorové kolo; při zabavení jeho prohlásil, že se nezříká smluvního zástavního práva, jež ho ke kolu tomu dříve nabyt. Žaloba o nepřípustnost exekuce na motorové kolo podaná podle § 37 ex. ř. žalobkyní z důvodu vlastnického práva k němu, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Výtka dovolání, že odvolací soud neprávem vychází z předpokladu, že dovolatelka opřela žalobu o nepřípustnost exekuce jen o to, že smluvní zástavní právo, jež bylo žalovanému na vylučovaném motocyklu zřízeno Vilémem P., zaniklo zabavením tohoto motocyklu pro žalovaného, není závažná, ježto přípustnost soudcovského zástavního práva, jehož nabyt žalovaný zabavením vylučovaného motocyklu, plyne právě z toho, že žalovaný měl pro svou vykonatelnou pohledávku na zabaveném motocyklu smluvní zástavní právo, jehož platnost dovolatelka nepopírá, a jehož se žalovaný nevzdal tím, že dal tento motocykl i zabavit a nabyt takto na něm pro tutéž pohledávku soudcovského zástavního práva, neboť žalovaný při zabavení si výslovně vyhradil smluvní zástavní právo. Že exekuce zabavením byla přípustná, ač motocykl nepatřil povinnému Vilému P., nýbrž dovolatelce, nevyvodil odvolací soud z toho, že žalovaný, nabýváje tohoto soudcovského zástavního práva, byl chráněn bezelstností (§ 456 obč. zák.), nýbrž z předpisu § 461 obč. zák., a právem, neboť podle tohoto předpisu musí vlastník, jehož věc byla zastavena třeba pro cizí dluh, trpěti, by se zástavní věřitel, nebyla-li jeho pohledávka včas uspokojena osobním dlužníkem, nebo, nebyla-li jeho škoda nahrazena vlastníkem zástavy (§ 456 obč. zák.), domáhal uspokojení své pohledávky realizací zástavního práva, jež se podle § 461 obč. zák. a podle min. nař. ze dne 19. září 1860 čís. 212 ř. z. děje tak, že zástavní věřitel uplatňuje svou pohledávku žalobou, by tím získal exekuční titul a na základě tohoto exekučního titulu vede exekuci podle předpisů, platných pro vymáhání peněžitých pohledávek, tedy jde-li, jako v tomto případě, o ruční zástavu, zabavením zastavené věci a její dražbou. Žalovaný, chtěl-li dosíci uspokojení realizací svého smluvního zástavního práva, nemusil si vymoci exekuční titul žalobou zástavní, tedy žalobou proti dovolatelce jako vlastníci zástavy. Vilém P. zastavil vylučovaný motocykl jako vlastní věc, takže žalovaný ani nevěděl, že pravým vlastníkem zastaveného motocyklu jest dovolatelka. Rozsudkem, na jehož základě žalovaný vede exekuci, bylo vysloveno jen tolik, že pohledávka za Vilémem P. je po právu a vykonatelná, a to jen v poměru k Vilému P. Dovolatelka mohla případné námitky co do platnosti smluvního zástavního práva a co do platnosti a trvání zajištěné pohledávky uplatňovati v tomto sporu proti exekuci žalovaného právě tak, jako proti případné žalobě zástavní. Takové námitky však dovolatelka ve sporu nevznesla, takže její žaloba, byť byla vyslovena nepřípustnost exekuce za-

lovaného, má povahu nepoctivé žaloby; neboť má-li exekuce býti prohlášena za nepřipustnou jen z toho důvodu, že žalovaný nepodal na dovolatelku žalobu zástavní, byla by jeho exekuce přípustná, bude-li vedena na základě exekučního titulu proti dovolatelce, jehož si žalovaný vydobude žalobou zástavní. Zde platí zásada: dolo facit, qui petit, quod redditurus est.

Čís. 14380.

Moravsko-slezský zemský fond jest oprávněn navrhnouti exekuci k vydobytí útrat za ošetření ve veřejné nemocnici na Moravě a ve Slezsku.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R II 194/35.)

P r v ý s o u d povolil moravskoslezskému zemskému fondu k vydobytí výloh za ošetření ve veřejné nemocnici v M. O. exekuci na základě výkazu ošetřovacích výloh městské veřejné nemocnice v M. O. opatřeného zemským úřadem doložkou pravoplatnosti a vykonatelnosti. **R e - k u r s n í s o u d** exekučnímu návrhu nevyhověl. **D ů v o d y :** Podle § 7 ex. ř. smí býti exekuce jen tehdy povolena, lze-li z exekučního titulu seznati osobu toho, kdo jest povinen a kdo jest oprávněn. Podle § 9 ex. ř. může býti exekuce povolena pro jinou osobu, nežli tu, která jest jako oprávněná v exekučním titulu uvedena, jen, pokud se prokáže veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami, že nárok v exekučním titulu uznaný přešel s osoby oprávněné na osobu, jež exekuci navrhuje. Vytýká tedy dlužník správně ve své stížnosti do povolení exekuce, že o povolení exekuce nežádal oprávněný, totiž město M. O., jemuž nemocnice patří, nýbrž moravskoslezský fond zemský, jenž podle § 9 ex. ř. neprokázal, že nárok v exekučním titulu uznaný naň přešel.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a povinného odkázal s jeho námitkami proti nároku exekučně vymáhanému na pořad správní.

D ů v o d y :

Nelze schváliti názor, že podle exekučního titulu jeví se oprávněnou stranou město M. O., a že moravskoslezský zemský fond by musil podle § 9 ex. ř. prokázati, že nárok na něj přešel. Neboť výkaz ošetřovacích útrat je vydán zemskou účtárnou, jeho pravoplatnost a vykonatelnost je potvrzena zemským úřadem, a z pouhého označení na okraji této listiny, že jde o útraty za ošetření ve veřejné městské nemocnici v M. O., nelze usuzovati, že jedinou oprávněnou stranou je město M. O. Podle nařízení ministerstva vnitra ze dne 6. března 1855 č. 6382 ex. 1854 je zemský fond povinen nésti útraty za ošetřování ve veřejných nemocnicích. Podle citovaného nařízení ministerstva vnitra a podle výnosu zemské správy politické v B. ze dne 13. března 1855 č. 6370 (bod 10), jsou všechny veřejné nemocnice povinny předkládati zemskému úřadu periodické výkazy vzniklých ošetřovacích útrat s údaji o příslušnosti a majetkových poměrech ošetřovancův i osob k náhradě útrat povinných. Zemský úřad,